

ՍԻՈՆ, ՀԱՅ ԱՄՍԱԳԻՐ

Դ. ՏԱՐԻ—ՆՈՐ ՇՐՋԱՆ

1930 — ՓԵՏՐՈՒԱՐ

ԹԻԻ—2

ՊԱՏԱՍԽԱՆ ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ԿՈՆԴԱԿԻՆ⁽¹⁾

ԱՌ ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏՆ ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ

Տ. Տ. ԳԷՈՐԳ Ե. Ս. ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ

ԵՒ

ԾԱՅՐԱԳՈՅՆ ՊԱՏՐԻԱՐԻ

ԱՐԱՐԱՏԵԱՆ ՄԱՅՐ ԱԹՈՒՌՈՅ ՍՐԲՈՅ ԷԶՄԻԱՆՆԻ

ԽՈՐԻՆ ԱԿՆԱԾՈՒԹԵԱՄԲ

ՎԵՀԱՓԱՌ ՏԷՐ

Զեմորհեալն ինձ առ ի Վեհեղ զօրհնութիւնաբեր Կոնդակ ընդ քուով համարոյ 968, աւուրբք ինչ յառաջ ընկալեալ մեծաւ ուրախութեամբ եւ որդիական երախտագիտութեամբ՝ ցնծացաւ հոգի իմ, ո՛վ Պատուական Գլուխ Աւարաշեան Մայր Աթոռոյ Սրբոյ Էջմիածնի եւ Հովուապետ Հայաստանեայց քաղմաչարչար Եկեղեցոյ։

Ի մեծաբանս Յոբելիական հանդիսի յիսնամեայ Բանանայութեանս՝ շնորհաւորական բանք եւ մաղբանք եւ յորդորք Բաշալեւութեան Ս. Օծութեանդ՝ որպէս ցոյ ի վերայ պարտասելոյ կենացս իջին ի Բաղցութենէ Հօրդ. եւ Հայր որպիսի՛, որ ի բազում վիճս իւր եւ ի հոգս սառապանացն ո՛չ մոռանայ զիւրսն եւ զիսէ զգուր սիրոյն եւ զխնամս յայտ առնել լիով առ դասս պատօժելից Եկեղեցոյ՝ ուր ուրեք եւ զսանիցին եւ սպաս սանիցին հոգեւոր պիտոյից հաւատացելոց. եւ ո՛չ այսչափ միայն՝ այլ եւ ոչ դադարէ ի սալոյ դուլ եւ պատուէր Հօսին իւրում ցրուելոյ ի սփիւռս աշխարհի՛ զի ժողովեցին մանկունքն ընդ քեռովք իշխանութեան Աւարաշեան Աթոռոյ, եւ մի՛ ոք ի նոցանէ օցսիցի կամ կորիցէ։

Վեհափառ Տէր, զայս փորձ մեծութեան եւ արքնութեան Անձինդ առեալ ամենեցուն՝ որ ի Քոյոցդ են՝ մեծաց եւ փոքունց, եւ սրտմութեամբ խելամուտ

(1) Սիոնի Դախոյց քիւին մէջ հրատարակած էինք Ամենայն Հայոց Վեհ. Հայրապետին Կոնդակը, որ Ն. Ս. Օծութեան կողմէն ուղղուած էր Ամեն. Ս. Պատրիարք Հօր Յոբելեանը շնորհաւորելու համար։ Այս անգամ այլ կը հրատարակենք այդ Կոնդակին տրուած պատասխանը, որ զոհար մըն է գրական, օծուն Սանակ-Մեհարայեան բարբառին զեղով ու վայելչութեամբ։

լեալ ցաւոց «Նեղելոյդ՝ այլ ոչ նուազելոյդ, կարօտելոյդ՝ այլ ոչ սարակուսելոյդ» հիացեալ զարմանան առ հասարակ, վասն որոյ եւ ոչ երբեք բուլասցին ի սիրոյ եւ ի հնազանդութենէ առ Պանապանդ Սրբոյ Էջմիածնի, եւ ընդ ամենայն տեղիս՝ բոլորով արհիւ՝ կանխեն միշտ յաղօթս վասն քանկագին Կենաց Հօրդ Հայոց։ Եւ ես մի եմ ի նոցանէ՝ հանդերձ Միաբանութեամբս Ռւսիս։

Շնորհազարդ Տէր, համարձակեալ ուրեմն ի բարեսէր յօժարութենէ եւ ի հաւատ հայելոյ Վեհիդ ի դոյզն արժանիս վասակոց իմոց՝ ասացից զի իմ կէտ նպատակի խորհրդոցս լեալ է, զամենայն աւուրս սպասաւորութեան իմոյ ընդ լծով Աւետարանին, նպաստ լինել ժողովրդեան մերում հարգութեամբ Բանին Կենաց, վարժել զեկեղեւո մանկէսին ազգային Դպրոցաց ի մատուցական եւ ի բարոյական ուսմունս, մանաւանդ զաւակերեւելոս երբեմն ի Դըպրեվանս Արմաշու կրթել եւ կոչել ի պատճառն Եկեղեցւոյ՝ որչափ ժամանակս եղէ անդ, եւ այժմ՝ զնոյն ծառայութիւն ծառայեմ ի Վանս Ս. Յակոբեանց։ Ընդ նոյն հանապարհ ընթացայց՝ ըստ իմում կարի, եւ քանզի զանձն ի գործ շինութեան Հայաստանեայց Եկեղեցւոյ՝ նովին հոգւով, երէ շնորհեսցին ինձ կեանք յԱսուծոյ մերմէ աղօթիմ Զերով։

Եւ սակայն՝ յայսմ ամենայնի՝ ո՞ր շնորհ է իմ, երէ արարի զոր պարտի առնել՝ ըստ Բանի Տեառն. հանգի գիտեմ զի ե՛ն եմ եւ այլք, որոց արժան է վաշելել ի նմին պատուի՝ որ ինձն տուաւ պատենիւ յիսնամեկի հաճանայութեան իմոյ, եւ զոր առաւելագոյն իմն չափով հոխացոցին անարգամեծար պատգամք Վեհիդ, վասն որոյ եւ շնորհապատր զսանիմ յամենայն անձնէ իմմէ առ Ս. Օծուրիւնդ։

Վկայեն միտք իմ, զի երէ ոչ սխալեմ, այս ամենայն ցոյց յորելինականս հանդիսի՝ որ եղեն յանուն նուաստութեանս՝ ոչ յայլ ինչ հային բայց միայն ի պայծառութիւն Ս. Եկեղեցւոյս Հայաստանեայց, որոյ տուպն եմ պատճառելից. եւ հաւատարիմ լեալ միշտ ծառայ Մայր Աթոռոյդ եւ խոնարհ Որդի Հովուապետիդ, հայցեմ յԱմենակալէն պանել հաստատուն եւ անշարժ զգան Սրբոյ Լուսաւորչին եւ շնորհել մեզ ընդ երկայն աւուրս՝ ի մխիթարութիւն հաւատացեալ ժողովրդեան՝ զբազմեալն ի նմա Հայրն մեր Պատուական։

Ի 27 ամսեանն Դեկտեմբերի 1929 տարւոյ
 Ի Վանս Ս. Յակոբեանց
 յԵՐՈՒՍԱԳԷՄ

Մատուցեալ ի համբոյր Ս. Աջոյդ
 Մնամ Աղօթակից
 ՊԱՏՐԻԱՐԺ ԵՐՈՒՍԱԳԷՄԻ
 (usnr.) ԵՂԻՇԷ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ

